Izgubljenost

Šelj, Lara

Undergraduate thesis / Završni rad

2019

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Academy of Fine Arts / Sveučilište u Zagrebu, Akademija likovnih umjetnosti**

Permanent link / Trajna poveznica: https://urn.nsk.hr/urn:nbn:hr:215:632117

Rights / Prava: In copyright / Zaštićeno autorskim pravom.

Download date / Datum preuzimanja: **2024-03-29**

Repository / Repozitorij:

Repository of the Academy of Fine Arts in Zagreb

zir.nsk.hr

DIGITALNI AKADEMSKI ARHIVI I REPOZITORIJI

Sveučilište u Zagrebu

Akademija likovnih umjetnosti

Sikarski odsjek, 4. godina

ZAVRŠNI RAD

IZGUBLJENOST

Akad. God.2017./2018.

Student: Lara Šelj

Mentor: Igor Rončević

UVOD U UVOD

Zašto uvod u uvod? Zato što niti uvod, malo niže, nije konkretan očekivani uvod. Završni rad trebao bi se sastojati od početka stvaranja, procesa, i samog završetka procesa, ali definitivno ne i stvaranja. Pošto u mom slučaju nije bilo procesa, ovo će biti malo drugačija priča.

UVOD?

Svako objašnjenje umjetnikovog rada trebalo bi započeti određenom temom. Ako tema čak nije definirana, mora postojati barem neka ideja. Ideja s kojom smo došli na ovaj studij, neka zamisao ili vizija. Određen tehnika, bar na početku, iz koje se razvije nešto novo, nešto što te odvuće u smjeru u kojem nisi mislio da ćeš se ikada naći. Neki put kojim će se kretati tvoje umjetničko stvaralaštvo i voditi te u kuteve tvog kreativnog uma za koje nisi ni znao da postoje. Fascinantna mi je činjenica kako sam u potrazi za njom, tom famoznom idejom, već 4 godine, a ona se još nije došla upoznati samnom. Ne mogu reći, kao netko kreativnog uma, da kroz moju glavu ne prolaze vizije, slike možda nekih budućih slika koje će naći svoje vrijeme za realizaciju, kad tad.

Svaki ¨umjetnik¨, kako se oni vole nazvati, ima određeni smisao vezan za svoj rad, ima određenu ljubav prema vlastitom stvaralaštvu te cijeni svoj rad u relativnim količinama. Fascinantna mi je također činjenica kako neznam što radim, zašto to radim i za koga to radim. Iza mojih radova ne postoji nikakav dublji smisao, nikakva skrivena značenja i slično. Ljubav prema radu kao da se izgubila prvog dana kada sam stupila na akademiju sa trenutkom od kojeg se od mene krenulo očekivati da stvaram, da postajem slikar, da stavljam svoje misli na platno, izražavam svoje emocije tj. tko zna što oni uopće žele.

Sagledavajući taj trenutak iz sadašnjeg, nisam sigurna jesam li uopće ikada zapravo voljela ono što radim ili sam samo iskorištavala posjedovani talent sa baratanjem slikarskim materijalima. Super mi je gledati kolege, njihove teme, njihove filozofije iza radova, pitanja kroz koja prolaze, proces kroz koji se ¨uče¨ slikati te volju s kojom to rade. Dosta puta sam se zatekla u poziciji ljubomore, ne prema samome radu već prema samoj volji za procesom stvaranja.

Kažu da je talent ništa ako od njega ne proilazi velika količina prakse, što je za mene dosta nezgodna situacija znana od strane pojedinca koji nema vremena za gubljenje vremena.

KRONOLOGIJA

Čitajući ovu riječ, kronologija, prvo na što pomislim nisu radovi stvoreni u razdoblju od tri godine, već se nasmijem sama sebi i svojom fascinantnom mozgu koji u prvih godinu dana nije napravio ništa konkretno. Urodila su plodom dva, tri rada koja sam čak i uspjela završiti, dok su ostale idejice ostale u glavi, a jedino što je od njih izrealizirano bila je priprema podloge. Završila sam svoju drugu godinu sa 24 pripremljene podloge. Neke od njih su se, na svu sreću, čak i upoznale sa bojom.

Druga, treća i četvrta godina uspjele su stvoriti nešto. Neke stvari stavljene na papir, stvari koje su se desile bez puno razmišljanja, bez dugoročnog stvaranja. Stvari veoma jednostavne koje na početku nisu imale svoje objašnjenje, ali ću ih pokušati objasniti sada.

Kao prvi primjer dati ću meduze koje su nastale na trećoj/četvrtoj godini kao proizvod obaveze prema upisanom fakultetu. Ne mogu reći da sam bila motivirana i voljna raditi na svojoj desnoj ruci kako bi razvijala svoj vlastiti "stil" te sam se tako odlučila na papir prenjeti životinju koju sam uvijek nalazila dosta fascinantnom i očaravajućom.

Meduze su dobile ime po priči iz grčke mitologije o Meduzi, jednoj od tri Gorgone, krilate sestre-aveti, kćerke Foriksove Meduza je bila vrlo lijepa, dok se nije zamjerila božici Ateni koja je njenu do tada prekrasnu kosu pretvorila u zmije otrovnice.

Vrsta meduze meni posebno draga je Crna kopriva, koja se smatra divovskom zbog njezine prepoznatljivo purpurnog zvona koje može doseći više od 91 cm promjera, njezinih ružičastih središnjih ustiju koje mogu doseći duljinu od 6 m, te njezinih otrovnih krakova dužine od 7,6 m.

Crna kopriva mora je tajanstveno stvorenje; tijekom većine godina njegovo je prebivalište nepoznato kao i mnogo o njenom ponašanju, distribuciji i životnom ciklusu, što je još uvijek zagonetka.

Kao drugi ciklus primjera uzet ću radove nastale u suradnji sa sestrom i njenim plesnim sposobnostima. Umačeći joj stopala u crni tuš, stavila sam je na papir i jednostavno joj rekla: pleši. Gledajući kako pleše pitala sam se:

Zašto bi uopće trebala stvarati umjetnost rukom?

Smatra li se djelo mojim ako je samo ideja djela moja?

Ukoliko je djelo napravljeno sa još jednom vrstom umjetnosti, treba li to dijelo biti duplo cjenjenije?

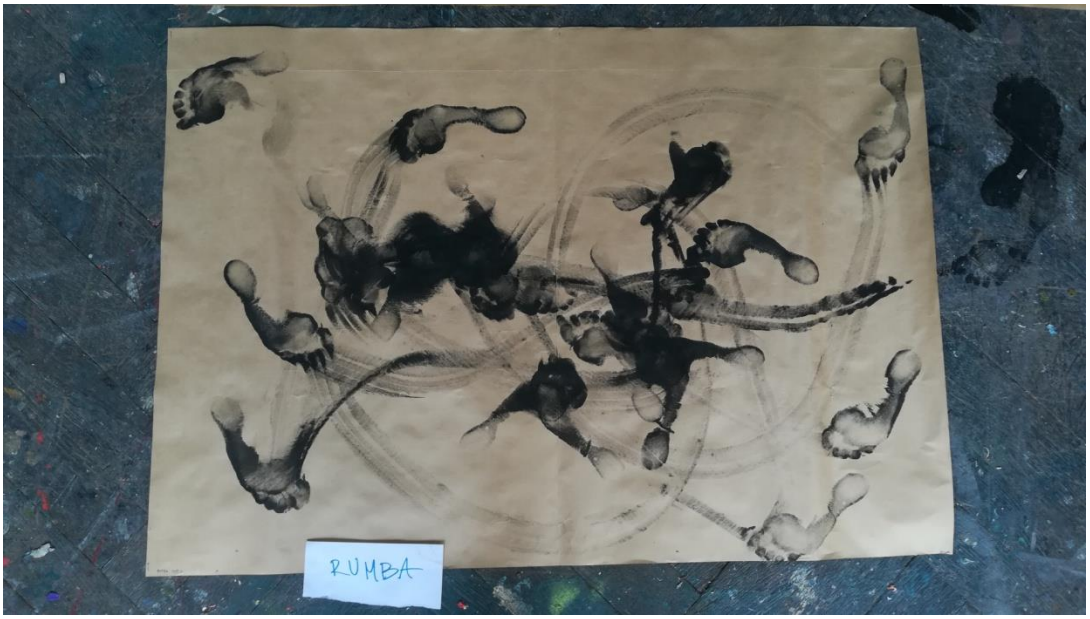

SAMBA

TANGO

RUMBA